lees leeuw

leesleeuw 2010 | 2011
groep 6 | leerjaar 4

4

Ruben Prins / Mariella van de Beek
Vast!

Mike en Mirte komen vast te zitten in de sneeuw.
Tot overmaat van ramp raakt hun oma ook nog eens gewond.
Nu moeten ze zelf hulp gaan halen. Maar dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan.
Het is koud en het sneeuwt keihard. En waar is een huis om hulp te halen?
Eindelijk ontdekken ze een afgelegen huis in het bos.
Maar is het wel verstandig om daar hulp te gaan vragen?

ISBN 978-90-487-0722-5
9 789048 707225

www.leesleeuw.nl
www.leesleeuw.be
boekenabonnement
een jaar lang leesplezier

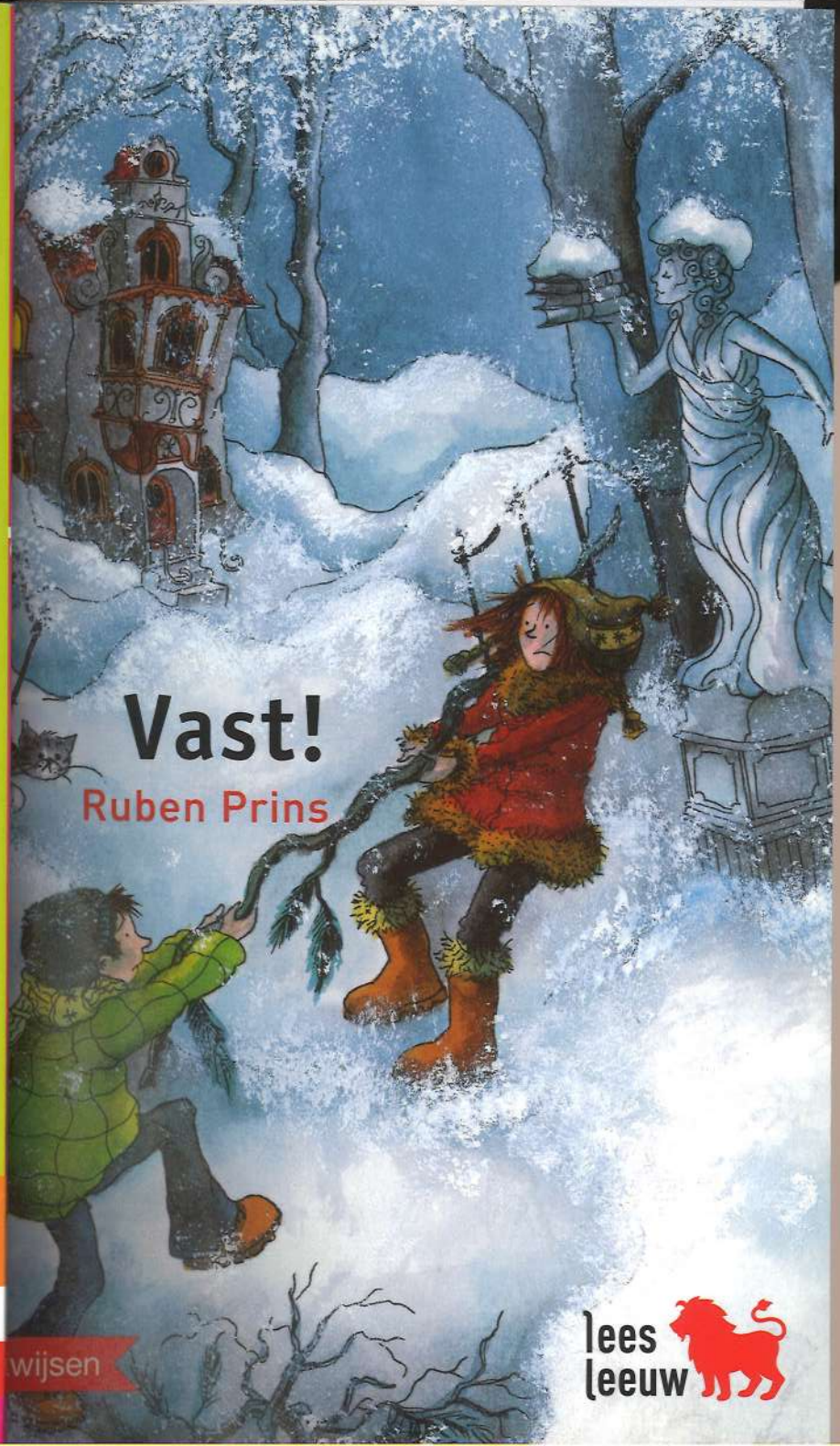

Slippende wielen!

'Waarom wil je niet meedoen?' vroeg Mirte. 'Voorlezen is toch leuk?'
Mike zuchtte en staarde uit het autoraampje. Vanaf het begin van de kerstvakantie zat Mirte al te zeuren. Telkens opnieuw over die voorleeswedstrijd vlak na de vakantie. Voorleeswedstrijd dit, voorleeswedstrijd dat.
'Ik vind het nog steeds oneerlijk,' mopperde Mirte. 'Waarom mogen alleen kinderen uit groep zeven en acht meedoen? Mijn AVI is toch hoog genoeg?'
Mike haalde zijn schouders op. Ergens had zijn zus wel gelijk. Mirte zat een groep lager, maar ze kon net zo goed lezen als hijzelf. Beter zelfs.
'En als ik je help?' vroeg Mirte. 'We kunnen samen toch een leuk boek uitzoeken? En dan gaan we oefenen en …'
Mike onderbrak haar. 'Voor de duizendste keer,' gromde hij. 'Ik … doe … niet … mee.'
'Lieverds!' Eindelijk zei oma ook iets. Ze keek hen via de achteruitkijkspiegel aan.
'Geen geruzie,' zei ze. 'Geniet van de prachtige natuur.'
Ze wees door de voorruit naar buiten waar de sneeuw met grote vlokken naar beneden kwam. 'Een witte kerst, kinderen. Vrede op aarde.'
Oma begon luid een kerstlied te lallen.
Mike en Mirte moesten meteen hardop lachen. Oma kon soms zo idioot doen. Deze kerstvakantie bij oma zou vast weer fantastisch worden.

'Weet je wat,' zei oma. 'Ik ben die saaie snelweg zat. Met dit weer moet je de polder in. Dat is veel mooier.'
Ze nam de eerste de beste afslag.

Niet veel later reden ze over een smalle landweg. Aan beide kanten van de weg zag je sneeuwwitte weilanden. Hier en daar stond een eenzame boerderij.
Oma had helemaal gelijk. Het zag er hier schitterend uit, alsof ze door een sprookjeswereld reden.

'Wat nu?' vroeg oma na een paar minuten.
Ze stonden stil op een kruising van twee wegen.
'Welke richting moeten we op?' vroeg oma.
'Weet u de weg dan niet?' zei Mirte stomverbaasd.
Oma schudde haar hoofd. 'Ik ben hier van mijn hele leven nog nooit geweest,' antwoordde ze grinnikend. 'Spannend hè?'
Mike moest glimlachen. Dit was echt iets voor zijn grootmoeder. Die deed altijd dingen zonder eerst na te denken.
'Zijn we dan verdwaald?' vroeg Mirte. Haar stem trilde een beetje.
'Natuurlijk niet,' antwoordde oma. 'We weten gewoon even de weg niet.'
'Verdwaald dus,' mokte Mirte.
'Zien jullie misschien ergens een bordje?' vroeg oma.
Mike en Mirte tuurden naar buiten. Het sneeuwde inmiddels zo hard dat je bijna niets zag.
'Daar!' Mirte wees naar het straatnaambordje naast de weg.
'Polderweg,' las ze hardop voor.
'Daar hebben we niet zoveel aan,' zei oma hoofdschuddend. 'Alle wegen in de polder heten Polderweg. Dan maar linksaf.'
Ze stuurde de wagen de linkerweg in. De wielen slipten in de sneeuw.
Het begon nóg harder te sneeuwen. Oma ging steeds langzamer rijden.
'Ik zie geen hand voor ogen,' zei oma uiteindelijk. 'We zitten midden in een sneeuwstorm.'

Vreemd genoeg klonk ze helemaal niet bezorgd, eerder opgewonden. 'Dit heb ik nog nooit in mijn leven meegemaakt!' Ze stopte de wagen maar liet de motor draaien.
'Wat nu?' vroeg Mirte.
'Wachten,' antwoordde oma. 'Ik rijd pas weer verder als ik iets kan zien. Zullen we moppen gaan tappen?'
Na een tijdje waren alle moppen op. Zelfs de allerflauwste hadden ze al drie keer aan elkaar verteld. Maar de sneeuwstorm was nog even heftig.
'Zal ik jullie eens wat verhalen over vroeger vertellen?' vroeg oma. 'Over de tijd dat jullie vader nog een klein mannetje was? Willen jullie dat?'
'Ja,' antwoordden Mike en Mirte in koor. Ze gingen er eens goed voor zitten.
Hun grootmoeder begon te vertellen. Ze was gewoon niet meer te stoppen: het ene verhaal volgde op het andere. Zo te horen was hun vader een behoorlijk ondeugend jongetje geweest. Oma genoot er zichtbaar van. Om haar lippen lag een brede glimlach en haar ogen glommen als edelstenen.
'Kijk!' riep Mirte plotseling. 'Volgens mij is het minder geworden.' Ze wees naar buiten.
Oma kneep haar ogen tot spleetjes en tuurde een tijdje door de autoruit. Toen zei ze plechtig: 'Uitstekend. Tijd om onze route te vervolgen.'

Oma zette de auto in de eerste versnelling en gaf gas. Maar behalve een hoop geluid gebeurde er niets.
'Slippende wielen!' zei oma. Ze liet het als een vloek klinken. 'Waarom wil dat ding nou niet?'
Ze gaf nog wat meer gas. Ook dat werkte niet. Oma zette de wagen in zijn achteruit. Tevergeefs: de wielen bleven slippen.
'Misschien moeten we duwen,' zei Mike.
Oma knikte langzaam. 'Goed idee.'
Mike en Mirte stapten uit. Ze ritsten hun winterjassen stevig

dicht en trokken hun handschoenen aan. Daarna begonnen ze tegen de achterkant van de auto te duwen.
Oma gaf een flinke dot gas. De wagen kwam uit de slip en schoot vooruit.
'Het werkt!' riep Mike. Hij had te vroeg gejuicht. Een paar meter verderop stond de wagen weer stil. Slippende wielen … Mike en Mirte sjokten door de sneeuw naar de auto en stapten weer in.

Stille nacht

'We zitten vast,' zei Mirte. 'Straks bevriezen we.'
'Doe niet zo dom!' zei Mike. 'De motor staat toch aan?'
'En als de benzine op is?' vroeg Mirte. 'Wat dan?'
'Voorlopig is er voldoende benzine,' antwoordde oma rustig. 'Er zit nog genoeg in de tank. En daarbij: in de kofferbak liggen ook nog dekens.'
'Kunnen … kunnen we niet iemand opbellen?' vroeg Mirte. Haar stem trilde.
Oma keek haar even onderzoekend aan. Toen pakte ze haar handtas en haalde een telefoontje tevoorschijn. Ze drukte enkele toetsen in. Onmiddellijk begon het mobieltje te piepen.
'Leeg,' zei oma beteuterd. 'Vergeten op te laden.'
'Hadden we zelf maar een mobieltje,' zei Mirte. Ze zuchtte. 'Misschien is er hier in de buurt wel een boerderij. Kunnen we daar geen hulp gaan halen?'
Oma deed de telefoon weer terug in haar tas.
'Goed idee. Er is hier vast wel een boer die ons uit de brand kan helpen.'
'Uit de sneeuw,' verbeterde Mirte.
Oma deed de wagen op slot en sloeg haar sjaal om.
'Gezellig,' zei ze terwijl ze haar zelfgebreide muts opzette. 'In de kerstvakantie met mijn kleinkinderen op stap.'
'Samen op stap in een sneeuwstorm,' vulde Mike aan. Het klonk wel lekker. Oma en hij moesten er hardop om lachen. Mirte niet, die keek bezorgd om zich heen.
'Volgens mij kunnen we beter teruglopen,' zei ze. 'Daar heb ik net een boerderij gezien.'
'Kind, wat ben je toch knap,' zei oma. 'Als we jou niet hadden, zouden we hopeloos verdwalen.'

Ze keek Mike aan en knipoogde.
Mike knipoogde terug. Hij wist best dat oma Mirte wilde geruststellen. Daarom gingen ze natuurlijk ook hulp halen.
Ze liepen de weg terug. Je zag duidelijk de diepe slipsporen die de wagen gemaakt had. Er lag een behoorlijk pak sneeuw. Ze zakten er haast tot hun enkels in weg.
'Zullen we zingen?' stelde oma voor. Zonder een antwoord af te wachten begon ze.
'Stille nacht … Heilige nacht …'
Mike lalde mee. Wat maakte het uit? Er was toch niemand die hem kon horen.
Na ongeveer tien minuten lopen gebeurde het. Het ging zo snel en onverwacht dat Mike het eerst niet merkte. Pas toen Mirte gilde, zag hij oma in de sneeuw liggen.
Mikes hart sloeg over. Hij knielde vliegensvlug naast haar neer.
'Wat … wat is er gebeurd?' Zijn stem klonk schor van de schrik.
'Ik ben door mijn enkel gegaan,' zei oma rustig. 'Ik stapte ergens in.'
'Een gat in de weg,' zei Mirte. Ze wees naar een diepe kuil een meter verderop. 'Hij zat verborgen onder de sneeuw. Zo is het gebeurd.'
Oma kwam een stukje overeind.
'Je moet bejaarde dames ook nooit alleen laten lopen.'
Ze probeerde vrolijk te klinken, maar Mike wist wel beter. Je hoorde zo dat ze pijn had.
'Help me even,' zei oma.
Mike en Mirte hielpen hun grootmoeder op te staan. Ze leunde kort op haar linkervoet, maar meteen vertrok haar gezicht.
'Gaat het?' vroeg Mike bezorgd.
'Het gaat wel,' antwoordde oma. Ze glimlachte. Erg goed lukte dat niet; het leek meer op een grimas.

'We moeten terug,' zei oma. Ze trok haar linkerbeen op en leunde op de schouders van haar kleinkinderen.
Zo schuifelden ze heel langzaam terug naar de wagen.

Hulp halen

'We moeten hulp gaan halen,' fluisterde Mike tegen zijn zus. Hij wees met zijn hoofd naar oma, die onder een dekentje op de achterbank van de auto lag. Haar gezicht was lijkbleek.
'Alleen?' fluisterde Mirte verbaasd. 'Kunnen we oma eigenlijk wel alleen laten?'
'Lieverds,' zei oma, 'ik ben wel bejaard, maar niet doof. Wat zitten jullie te smoezen?'
'We gaan hulp halen,' zei Mike.
Oma keek hem even aan. Toen knikte ze traag. 'Misschien is dat wel het beste,' zei ze.
'Redt u het wel alleen?' vroeg Mike bezorgd.
'Natuurlijk,' zei oma. 'De motor staat aan. Ik heb een dekentje. Ik kan zingen. Wat wil een mens nog meer?'
Mike kon nog wel een paar dingen bedenken, maar hield wijselijk zijn mond. Dit was te serieus om stomme grappen te maken.
'We gaan,' zei hij.
'Doen jullie voorzichtig?' vroeg oma. 'Niet zomaar overal naar binnengaan, hoor. En als ...'
'Oma,' onderbrak Mirte haar, 'we zijn geen kleuters meer.'
Oma glimlachte. 'Dat merk ik. Ga nu maar snel.'

Mike en Mirte liepen zwijgend naast elkaar over de landweg. Hun schoenzolen knerpten in de sneeuw. Het begon opnieuw harder te sneeuwen en de storm stak weer op.
Dat kan er ook nog wel bij, dacht Mike. De kerstvakantie was niet bepaald goed begonnen. Een paar uur geleden had alles nog zo leuk geleken. Een hele week logeren bij oma. Kon het beter?

Nu was alles anders. Ze zaten vast in de sneeuw en oma was gewond.
Mike rilde. Ondanks zijn dikke winterkleren had hij het ijskoud. De snijdende wind blies de sneeuw recht in zijn gezicht.
'Het is allemaal jouw schuld,' mopperde Mike tegen zijn zus. 'Als jij niet zo'n schijterd was geweest, waren we helemaal niet naar buiten gegaan. En als jij niet zo had doorgezeurd was oma niet door haar enkel gegaan. Het is allemaal jouw schuld.'
Mirte ging vlak voor hem staan. Hoewel ze een jaar jonger was, was ze bijna even lang. Ze keek hem met een beledigde blik aan. 'Dat neem je terug!'
'Dacht het niet,' antwoordde Mike. 'Het is de waarheid. Je bent gewoon een zeurkous. Altijd maar zeuren. Zeur … zeur … zeur …'
Mirte zei helemaal niets terug. Ze keek hem alleen met haar allerdodelijkste blik aan. In haar ogen blonken tranen. Toen draaide ze zich om en begon te lopen.
Mike zuchtte. Dat deed zijn zus nou altijd als ze kwaad werd. Kiezen op elkaar en keihard weglopen. Zo kon je toch nooit goed ruziemaken?
Met tegenzin ging hij achter haar aan. Mirte liep verschrikkelijk snel. Mike deed grote moeite om haar bij te houden. Toch werd de afstand tussen hen steeds groter. Al snel was er van zijn zus alleen nog maar een schim in de sneeuw te zien. Moest hij gaan rennen? Mooi niet! dacht Mike. Hij keek wel uit. Dan leek het net of zijn zus gelijk had. En dat was natuurlijk niet zo. Híj had gelijk. Het was toch Mirtes schuld dat ze in deze sneeuwstorm liepen?
Zij moest zo nodig hulp gaan halen!

De snijdende wind blies recht in Mikes gezicht. De sneeuwvlokken stoven in zijn ogen. Hij dook diep weg in zijn kraag en sjorde zijn capuchon strakker vast. Met gebogen hoofd sjokte hij verder.

Toen Mike na een paar minuten weer opkeek, was Mirte spoorloos. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en tuurde door de sneeuw. Waar was ze gebleven? Nergens was ook maar een teken van zijn zus te zien. Ze kon toch niet zomaar verdwenen zijn?
Ongemerkt begon Mike harder te lopen. Misschien was ze verdwaald. Misschien was ze ergens in gevallen.
Misschien …
De vreselijkste gedachten schoten door zijn hoofd.
'Mirte?' Mikes stem sloeg over. 'Mirte, waar ben je?'
Hij stopte met lopen en luisterde met ingehouden adem.
Er kwam geen antwoord. Hij hoorde alleen het suizen van de sneeuwstorm.
'Mirte?!'
In paniek begon Mike over de landweg te rennen.

Zeurkous!

Hijgend stopte Mike met rennen. Door de ijskoude lucht leken zijn longen haast te knappen. De kramp kroop door zijn kuiten. Hoelang had hij nu al gerend? Tien minuten, een kwartier? Nog steeds was er geen enkel teken van Mirte. 'Sukkel!' siste hij binnensmonds. Mirte was een zeurkous, maar ze was ook zijn zus. Zijn jongere zus. Hij had geen ruzie met haar moeten maken. Hij had beter op haar moeten letten. Straks was er iets ergs met haar gebeurd. Waar was ze? Sporen! dacht hij plotseling. Hij kon zichzelf wel voor zijn hoofd slaan. Dat hij dat niet eerder bedacht had! Hij boog zich voorover en zocht naar sporen in de sneeuw. Daar! Voetstappen … Hij bestudeerde de afdrukken van de schoenzolen. Waren deze sporen van Mirte?
Hij zette een voet naast de afdruk. De zool in de sneeuw was iets kleiner dan zijn eigen schoen. Dit kon weleens Mirtes voetafdruk zijn. Waar ging het spoor naartoe?

Als een speurhond volgde Mike de afdrukken.
'Ben je iets kwijt?'
Mike schrok zo dat hij het uitschreeuwde.
Een paar meter van hem vandaan stond Mirte tegen een boom geleund. Ze keek hem grijnzend aan.
'Schrok je?' vroeg ze poeslief.
'Natuurlijk niet,' antwoordde Mike. Hij probeerde zo normaal mogelijk te klinken. Erg goed lukte dat niet. Zijn hart klopte nog steeds in zijn keel.
Vlug veranderde hij van onderwerp. 'Heb je me niet gehoord? Ik heb de hele tijd geroepen.'
Mirte haalde haar schouders op. 'Ik had geen zin om terug te schreeuwen,' antwoordde ze.

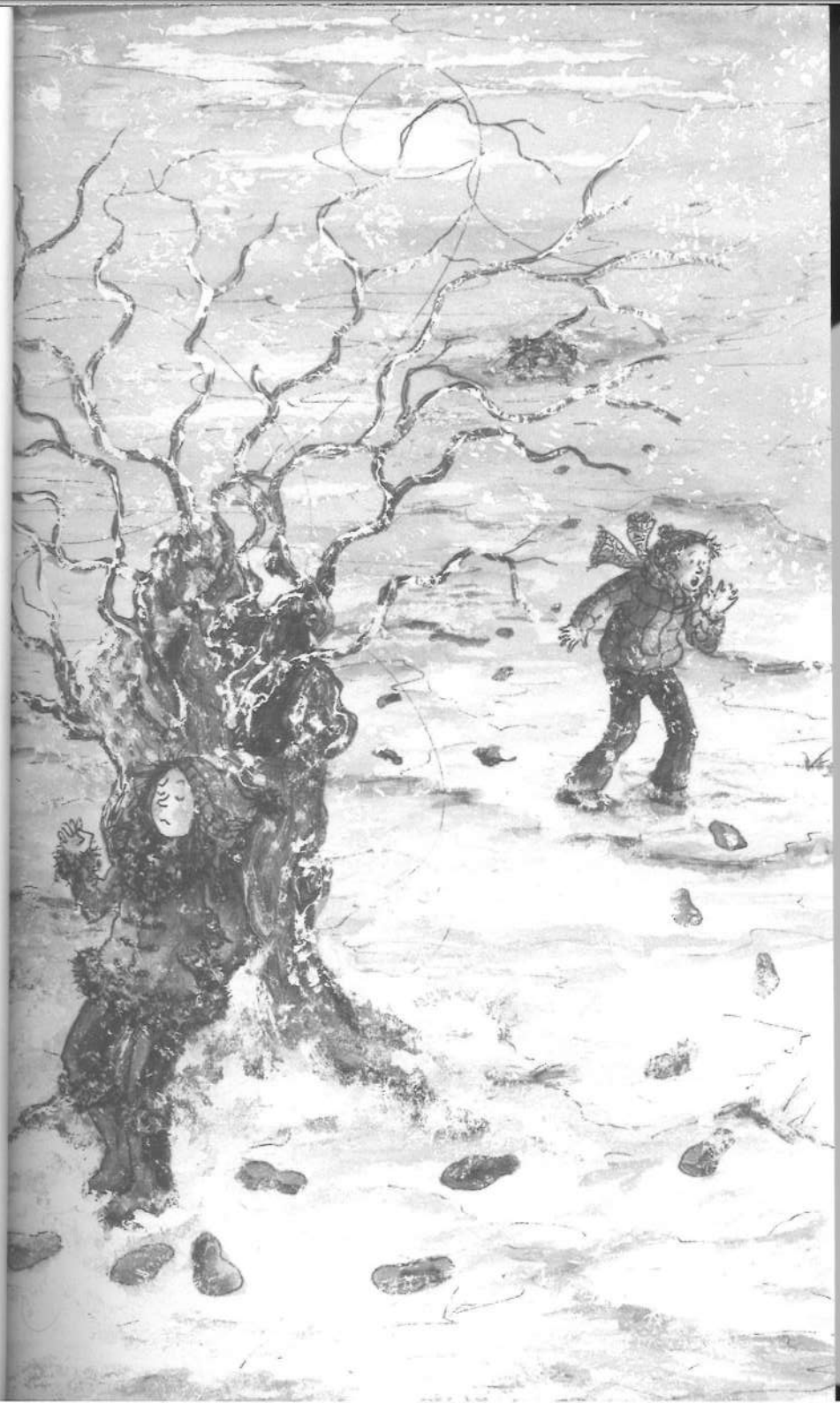

'Geen zin?!'
Mike kon zijn zus wel wurgen. 'Ik heb me kapot gerend. Ik dacht dat er iets vreselijks gebeurd was. Ik dacht …'
'Zeurkous!' Mirte glimlachte gemeen. 'Ik dacht dat ík een zeurkous was,' zei ze. 'Maar jij kunt er ook iets van.'
Mike beet zijn kiezen stevig op elkaar. Hij had wel duizend dingen kunnen terugzeggen, maar hij hield zijn mond. Anders begon alles opnieuw. Dan werd Mirte kwaad en liep ze weer keihard weg.
'Weet jij eigenlijk waar we ergens zijn?' vroeg Mike. Door al dat gedoe wist hij niet meer welke weg ze moesten nemen.
'Natuurlijk weet ik dat,' antwoordde Mirte. 'Zie je dat kruispunt daar?' Ze wees naar de landweg. 'Daar zijn we van rechts gekomen.'
Mike keek een tijdje naar het kruispunt. Hij herkende er helemaal niets van. 'Weet je het zeker?'
Mirte zuchtte. 'Zie je dat niet? Daar hebben we met oma stilgestaan.'
Ze klonk behoorlijk zelfverzekerd. 'Als we daar rechtsaf slaan, komen we zeker een paar boerderijen tegen.'
Ze begon weer te lopen. 'Kom je?'
Mike volgde haar aarzelend. Hij twijfelde nog steeds. Was dit écht het kruispunt waar ze met oma waren gestopt? En waar was dan het straatnaambordje met Polderweg gebleven? Toch zei hij niets. Hij keek wel uit! Anders was hij natuurlijk weer een zeurkous.
'We lopen verkeerd,' zei Mike. Hij had zich lang ingehouden, maar hij hield hij het niet langer. 'Dit is de verkeerde weg.'
'We lopen goed,' zei Mirte.
'Echt niet.' Mike schudde zijn hoofd. Ze liepen al een hele tijd over deze weg. 'Als dit de goede weg is,' vroeg hij, 'waarom zijn we dan nog geen boerderijen tegengekomen? Op de heenweg heb ik er wel twintig gezien.'

'In de auto lijkt alles veel dichterbij,' antwoordde Mirte. 'Dat is het gewoon.'
Maar erg overtuigd klonk het niet.
'We lopen verkeerd,' herhaalde Mike.
'Wat wil je nou?!' vroeg Mirte kwaad. 'Wil je soms teruggaan? Dan hebben we dit stuk helemaal voor niets gelopen. Wil je dat soms?'
Mike antwoordde niet meteen. Eerlijk gezegd wilde hij inderdaad het liefst teruggaan. Terug naar de warme wagen, terug naar oma.
Meteen begon zijn maag te draaien. Oma!
In gedachten zag hij weer hij haar lijkbleke gezicht voor zich. Hij zag haar glimlach die op een grimas leek. Oma lag nog steeds in de auto te wachten …
Hij moest niet zeuren. Ze móésten hulp halen. Ze móésten verder. 'We komen vast een boerderij tegen,' zei hij. 'Vast.' Hij hoorde zelf de twijfel in zijn stem.

Koud!

Alles deed pijn. Mikes gezicht was verstijfd van de kou. Zijn vingers en tenen voelden bevroren aan. De sneeuw was inmiddels zo dik dat hij er soms tot zijn kuiten in wegzakte. Met elke stap werden zijn benen zwaarder.
'Als we takken hadden, konden we sneeuwschoenen maken,' zei Mirte peinzend. 'Je weet wel, die dingen die op tennisrackets lijken.'
Mike knikte. Hij had ze weleens in een film gezien. Door die schoenen zakten je voeten niet zo diep weg in de sneeuw.
'Er zijn hier geen takken,' mompelde Mike somber.
De ijzige wind had vrij spel in dit vlakke land. Nergens stond een boom of struik. De polder was kaal: een witte sneeuwwoestijn.
'Weet je trouwens wat je moet doen als je dorst hebt?' vroeg Mirte.
'Drinken,' antwoordde Mike droogjes.
Mirte zuchtte. 'Ik bedoel als je vastzit in de sneeuw en je dorst hebt. Wat doe je dan?'
Mike antwoordde niet meteen. Hij wist wel wat Mirte van plan was. Ze vond het fantastisch om te laten horen wat ze allemaal wist. Normaal gesproken zweeg hij dan, maar nu speelde hij het spel maar mee. Wat maakte het ook uit? Alles was beter dan steeds aan de kou te moeten denken.
'Als je dorst hebt, moet je gewoon sneeuw eten,' antwoordde hij. De sneeuw smolt in je mond en dan had je water. Het was zo logisch als wat.
Maar Mirte schudde haar hoofd. 'Juist niet,' zei ze. 'Als je sneeuw eet, krijg je het namelijk nog kouder. Dan kun je zelfs doodgaan.'

'Nee, dan kun je beter doodgaan van de dorst,' sneerde Mike. Hoezo dom?
'Natuurlijk ga je niet dood,' zei Mirte. 'Je doet gewoon een beetje sneeuw in een flesje. Dat flesje stop je onder je kleren. De sneeuw smelt, het water wordt verwarmd en daarna kun je het opdrinken.'
Mike haalde zijn schouders op. 'Ik heb toch geen dorst. Wel honger.'
Sinds die middag hadden ze helemaal niets meer gegeten. Zijn maag knorde soms zo hard als een volle varkensstal.
'Weet je soms ook iets tegen de honger?' vroeg hij.
Mirte dacht even na. 'Ik weet hoe je vallen moet maken,' zei ze uiteindelijk.
'Echt?' Mike kon zijn enthousiasme niet verborgen houden. 'Bedoel je échte vallen? Om dieren te vangen en zo?'
Mirte knikte. 'Niet dat we daar veel aan hebben. Er loopt hier geen kip. Maar ik weet wel hoe het moet.'
'Hoe weet je dat?' vroeg Mike.
'Uit een boek,' antwoordde Mirte
Natuurlijk, dacht Mike meteen. Domme vraag. Alles wat Mirte wist kwam uit boeken.
'Het was eigenlijk een boek voor groep acht,' vervolgde Mirte. 'Maar ík mocht het van de juf ook al lezen.' Ze klonk vreselijk tevreden met zichzelf.
'Het ging over een man die verdwaald was in de bergen. Hij moest allemaal dingen doen om te overleven.'
'Waarom heb je dat verhaal nooit aan mij verteld?' vroeg Mike.
Mirte haalde haar schouders op. 'Jij wilt toch nooit luisteren als ik iets over boeken vertel.'
Mike zweeg. Zijn zus had gelijk. Hij hield gewoon niet van lezen en boeken. Al die stomme lettertjes achter elkaar. Vaak waren die verhalen nog vreselijk saai ook. Domme boeken over paarden en pratende dieren en zo.

'Maar dit boek is anders,' zei Mike. 'Dit lijkt me wel spannend. Hoe ging het trouwens verder met die man in de bergen?'

Terwijl ze door de sneeuw sjokten, vertelde Mirte het verhaal. Ze vertelde hoe de man zonder lucifers vuur maakte. Hoe hij signalen gaf om gered te worden. Hoe hij een hol in de sneeuw groef om te overnachten. Hoe hij met vallen dieren ving om op te eten. Ze vertelde aan één stuk door. Mike ging zo in het verhaal op dat hij niets van de wereld om hem heen merkte. Hij vergat de pijn in zijn benen. Hij vergat de kou. Hij merkte zelfs niet dat het opgehouden was met sneeuwen.
'En hoe liep het af?' vroeg hij.
'Hij werd gered,' antwoordde Mirte. 'Hij raakte alleen een paar tenen kwijt.'
'Tenen kwijt?' herhaalde Mike.
'Doodgevroren,' zei Mirte alsof het de normaalste zaak van de wereld was.
Mike voelde een rilling langs zijn ruggengraat trekken. De ijskoude wind sneed dwars door zijn winterjas. De kou kroop van zijn kruin naar zijn voeten. Hoe stond het eigenlijk met zijn tenen? Misschien waren ze bevroren. Hij probeerde met zijn tenen te wiebelen. Erg goed ging het niet. Misschien waren ze wel …
'Kijk!'
Mike keek op.
'Een bos!' riep Mirte. Het klonk alsof ze een grote prijs in de loterij had gewonnen.
Ook Mike voelde zijn hart overslaan van opwinding. Eindelijk zagen ze bomen! Nu konden ze even schuilen voor die vreselijke wind. Misschien werden ze dan wat warmer. Ze liepen zo snel ze konden naar de bomen.

'Er woont hier iemand,' zei Mike plotseling. Hij wees naar de rand van het bos. Aan de stam van een dikke boom hing een brievenbus.
'Er moet hier iemand wonen,' zei Mike. 'Anders zou er geen brievenbus hangen.'
Meteen stroomde er een warm gevoel door zijn lichaam. Alsof hij in een heerlijk heet bad ging liggen.
Ze hadden het gered!

Verboden toegang

Eigen terrein.
Betreden op eigen risico.
Verboden toegang.

Mike staarde naar de bordjes die boven de brievenbus aan de boomstam gespijkerd waren. Het warme, opgewonden gevoel was onmiddellijk verdwenen.
'Volgens mij heeft hij geen zin in visite,' zei Mirte. 'Ik denk niet dat we in dit bos mogen komen.'
'Wij zijn geen visite,' zei Mike. 'Wij komen hulp halen. Dan mag het.'
Hij zei het meer tegen zichzelf dan tegen zijn zus.
'En stel dat de persoon die hier woont de politie opbelt?' vroeg Mirte.
'Dan kan de politie oma komen redden,' antwoordde Mike. Het was zo logisch als wat. Hij begon alweer wat warmer te worden. 'Kom je?'
Mirte bleef nog even staan. 'Betreden op eigen risico,' las ze. 'Wat zou dat betekenen?'
Dat het gevaarlijk is, dacht Mike in zichzelf. Hij zei het maar niet hardop. Dan zou Mirte helemaal zenuwachtig worden.
'Misschien lopen er gevaarlijke honden los,' zei Mirte met trillende stem. 'Valse honden.'
'Die bordjes zijn bluf,' zei Mike. 'Gewoon om ongewenste bezoekers bang te maken.'
Hij probeerde zo overtuigend mogelijk te klinken. 'Kom mee.' Hij liep langs de brievenbus het bos in.
'Waar moeten we naartoe?' vroeg Mirte na een paar meter. 'Zie jij ergens een pad?'

Mike bestudeerde de grond tussen de bomen. Door de sneeuw zag alles er hetzelfde uit. Overal kon een pad zijn. Nergens waren sporen.
Niet laten merken dat je het niet weet, dacht hij.
'Deze kant op. Daar loopt een pad.'
'We zijn verdwaald,' zei Mirte.
Ze liepen al bijna een kwartier door het bos.
Er was nog altijd geen huis te bekennen.
'We zijn niet verdwaald,' gromde Mike.
'Mooi wel,' antwoordde Mirte. 'Die boom heb ik al vier keer gezien.'
'Onzin,' vond Mike. 'Alle bomen lijken gewoon op elkaar.'
Mirte schudde haar hoofd. 'Volgens mij lopen we rondjes.'
Mike zuchtte. 'Als jij het dan allemaal zo goed weet, vertel jij dan maar hoe we moeten lopen.'
'Is goed,' zei Mirte. Ze legde haar hoofd in haar nek en staarde naar de hemel.
'Wat doe jij nou?' sneerde Mike. 'Ben je soms aan het bidden?' Hij grinnikte.
'Sukkel,' siste Mirte. 'Ik kijk naar de maan. Dan kan ik een beetje zien hoe we moeten lopen.'
Mike volgde haar blik. Het was nog steeds behoorlijk bewolkt, maar zo nu en dan zag je de volle maan. Hoe kon ze in hemelsnaam aan de maan zien waar ze waren? Hij vroeg het haar maar niet. Hij had even geen zin in een lesje van zijn zusje.
'Deze kant op,' zei Mirte uiteindelijk.
'Maar dat is de verkeerde richting,' zei Mike. 'Dan lopen we juist terug.'
Mirte keek hem nijdig aan. 'Dan lopen we in ieder geval geen rondjes meer.'
Na een paar minuten lopen leek Mirte gelijk te krijgen. Ze kwamen op een open plek in het bos. Ze zagen nog geen

huis, maar wel een hoge heg. Ze stopten met lopen en staarden een tijdje naar de dichte haag.
'Volgens mij staat het huis achter die struiken,' zei Mirte.
'Denk je echt dat we ...?' Mike maakte zijn zin niet af. In plaats daarvan moest hij een paar keer slikken. Plotseling besefte hij waar ze waren. Ze stonden midden in een donker bos. In de wijde omgeving was geen huis te ontdekken. Als er hier iets gebeurde, zou niemand hen horen ...
Mirte wees naar een opening in de haag en fluisterde: 'Volgens mij moeten we daardoorheen.'
Mike reageerde niet. Voor de zoveelste keer zag hij in gedachten de bordjes op de boomstam voor zich.
Eigen terrein. Betreden op eigen risico. Verboden toegang.
Moesten ze wel verder gaan? Wie zou er in zo'n afgelegen huis wonen? Straks ...
Mike onderbrak zijn eigen gedachten. Niet zeuren! gebood hij zichzelf. Denk aan oma. Doe het voor oma. Vastbesloten stapte hij vooruit. 'Kom.'

Zwijgend liepen Mike en Mirte door de opening in de haag. Halverwege bleef Mike stilstaan. Daar, vijftig meter van hen vandaan, stond een groot landhuis. In het maanlicht zag het gebouw er behoorlijk griezelig uit. Een spookhuis, dacht Mike meteen. Zo'n ouderwets huis dat je altijd in griezelfilms zag.
'Er is iemand thuis,' zei Mirte zachtjes.
Mike knikte. Achter een van de hoge ramen brandde lamplicht. Moest hij daar blij of bang van worden?
Niet zeuren! Hij beet zijn kiezen op elkaar en liep verder.
Precies op dat moment gebeurde het ...

In de val

Mike en Mirte lagen een paar meter lager op hun rug in de sneeuw.
Het was allemaal zo snel gegaan dat Mike niet onmiddellijk wist waar hij was. Het duurde langer dan een minuut voordat hij het merkte. Ze waren in een diep gat in de grond gevallen.
'Een kuil,' kreunde hij.
'Een val,' verbeterde Mirte. Ze stond op, klopte haar kleren af en begon uit te leggen. 'Je graaft een diepe kuil en daar leg je allemaal takken overheen. Daarna moet je gewoon afwachten. Dit is nou zo'n val om dieren te vangen.'
'Of mensen,' zei Mike, terwijl hij omhoogkwam.
'Denk je écht ...?' vroeg Mirte met een dun stemmetje. 'Voor mensen?'
Mike knikte. 'Een konijntje is zeker niet zwaar genoeg om door deze takken te zakken,' antwoordde hij. 'Voor deze val moet je echt stukken zwaarder zijn.'
'Maar,' begon Mirte, 'wie ... wie doet zoiets?'
Ze keek hem met grote ogen aan. In haar blik zag hij de angst die hij zelf ook voelde.
'Ik weet het niet,' antwoordde hij. Wie maakte er een gevaarlijke valkuil vlak voor zijn huis? Vast iemand die stapelgek was.
'We moeten hier weg,' fluisterde Mirte. Ze liep naar de wand van de kuil. 'Help even.' Ze keek omhoog en zei: 'Als jij me nou een voetje geeft ...'
'Waarom ik?' vroeg Mike. 'Waarom moet ik beneden staan?'
'Dames gaan voor,' antwoordde Mirte. 'Logisch toch?'

Mike protesteerde niet langer. De situatie was te serieus om ruzie te maken. Hij ging met zijn rug tegen de wand van de valkuil staan. Daarna vouwde hij zijn handen in elkaar tot een kommetje.
Mirte stapte in het kommetje en duwde zich omhoog.
Mike merkte hoe ze op zijn schouders ging staan. Echt licht was zijn zusje niet. 'Lukt het?' kermde hij.
'Net niet,' antwoordde Mirte. 'Het is net te hoog.'
Ze liet zich zakken en zuchtte. 'Wat nu?'
Mike keek om zich heen: takken en sneeuw. Hij hoefde niet lang na te denken. 'We moeten een trapje maken.'
'Van die takken?' vroeg Mirte verbaasd. 'Hoe wil je dat doen? We hebben toch geen touw?'
'Niet van de takken,' antwoordde Mike. 'Van de sneeuw, natuurlijk.' Hij begon meteen. Hij pakte een beetje sneeuw, maakte er een bal van en rolde die door de kuil. Mirte hielp hem.

Zodra de sneeuwbal groot genoeg was, zette Mike hem tegen de wand van de kuil. Daarna ging hij erbovenop staan. De bal viel een stukje uit elkaar, maar dat was niet erg. Met handen en voeten maakte Mike er een keiharde sneeuwklomp van.
Hij ging op de klomp staan en maakte van zijn handen een kommetje.
'Kom,' zei hij, terwijl hij door zijn knieën ging. 'Nog een keer proberen.'
Mirte pakte zijn schouders beet, stapte in het kommetje en duwde zich opnieuw omhoog.
Mike voelde Mirtes schoenen op zijn schouders drukken. Hij beet zijn kiezen op elkaar. Als het nog langer duurde dan ...
Gelukkig verdween langzaam maar zeker de loodzware last van zijn schouders.

Mike keek omhoog en zag nog net hoe Mirte haar benen optrok. Even later zag hij zijn zus op haar knieën bij de rand zitten. Ze keek naar beneden.
'Nu jij,' zei ze hijgend.
Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Híj had niemand die hem een voetje gaf. Híj kon bij niemand op de schouders klimmen.
'Wacht hier!' riep Mirte naar beneden. Daarna verdween ze van de rand.
'Ik beloof dat ik niet zal weglopen,' sneerde Mike.
Waarschijnlijk hoorde zijn zus het niet eens. Er kwam in ieder geval geen reactie.

Toen Mirte terugkwam, had ze een lange tak bij zich.
De dennennaalden zaten er nog aan.
Mirte stak de tak naar beneden en Mike pakte het uiteinde met beide handen beet. Hij zette zich schrap en Mirte trok. Bijna kukelde ze zelf weer terug in de valkuil. Uiteindelijk, na heel wat gesjor en geklauter, stond ook Mike boven.
'En nu?' vroeg Mirte met gedempte stem. Ze keek schichtig naar het grote huis. 'Ik vind dat we terug moeten gaan. Het is hier te gevaarlijk.'
'Betreden op eigen risico,' mompelde Mike. Dat bordje was dus toch geen bluf geweest. Hij keek achterom. 'Weet jij de weg terug?'
'We kunnen onze sporen volgen,' antwoordde Mirte.
'En dan?' vroeg Mike. 'Dan hebben we nog steeds geen hulp voor oma gehaald.'
Hij moest er niet aan denken om zonder hulp bij oma terug te keren.
'Wil jij dan toch naar dat huis gaan?' vroeg Mirte. Ze schudde haar hoofd. 'De persoon die daar woont is hartstikke gek. Anders maak je toch niet zo'n val voor je deur?'

Mike haalde zijn schouders op. 'Misschien houdt-ie gewoon niet van mensen om zich heen.'
Mirte keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Wil je écht naar dat huis?' vroeg ze. Haar stem klonk verbaasd, maar vooral ook bewonderend. 'Durf je dat?'
'Natuurlijk,' zei Mike snel. Opeens voelde hij zich heel erg haar oude broer. 'Ik bescherm je wel.'

Is er iemand thuis?

Mikes moed werd met elke stap minder. Waarom had hij niet gewoon naar zijn zus geluisterd? Waarom was hij niet teruggegaan? Nu kón hij niet meer terug. Anders zou Mirte nooit meer naar hem luisteren.
Voorzichtig zette hij zijn voeten in de sneeuw. Ze moesten goed uitkijken. Wie weet waren er hier nog wel meer vallen ...
Gelukkig bereikten ze zonder verdere vallen de voordeur van het landhuis. Er was nergens een deurbel te bekennen.
Nogal logisch, dacht Mike. Waarom zou je een bel nemen als je geen visite wilt?
Hij klopte zachtjes met zijn knokkels op de gelakte voordeur. Met ingehouden adem luisterde hij. Geen reactie.
'Misschien moet je iets harder kloppen,' fluisterde Mirte.
Zij heeft gemakkelijk praten, dacht Mike. Zijn zus stond een paar meter achter hem. Als de deur openging, zou hij de eerste klap krijgen.
Toch klopte hij nog een keer, nu iets harder. Weer hield hij zijn adem in. Hij hoorde alleen zijn hart in zijn hoofd bonken. Achter de voordeur bleef het doodstil.
'Hallo!' Mike bonkte hard met zijn vuist op de deur.
Nu hij wist dat er waarschijnlijk niemand was, durfde hij wel. 'Hallo, iemand thuis?!'
Er kwam geen antwoord.
'Niemand thuis,' zei Mike. Hij hoorde zelf hoe opgelucht hij klonk. Tegelijk voelde hij ook een beetje teleurstelling. Nu hadden ze helemaal voor niets dat eind door de kou gelopen. Waren ze helemaal voor niets in die valkuil gevallen.
Allemaal voor niets. Straks zouden ze zonder hulp bij oma terugkomen!

'Eigenlijk snap ik één ding niet,' dacht Mike hardop. 'Als er niemand thuis is, waarom brandt er dan licht?'
'Tegen inbrekers,' antwoordde Mirte. 'Dat doen wel meer mensen. Als je een lamp aan laat, denken inbrekers dat er iemand thuis is. En dan …'
Mirte praatte nog even verder, maar Mike luisterde allang niet meer. Plotseling kreeg hij een idee.
'Inbreken,' fluisterde hij.
Mirte stopte meteen met praten. 'Wat?'
'Inbreken,' herhaalde Mike, nu iets harder. 'We moeten gewoon inbreken.'
Mirte staarde hem met open mond aan. Voor haar doen bleef ze vreemd stil. Blijkbaar was ze even sprakeloos.
'Er zal binnen vast wel een telefoon zijn,' ging Mike verder. 'Dan kunnen we de politie opbellen. En dan kan die oma komen helpen.'
'En ons arresteren,' vulde Mirte aan.
'Natuurlijk niet,' zei Mike snel. 'Dit is een noodgeval. Trouwens, we stelen toch niets?'
Mirte mopperde nog wel even, maar Mike aarzelde niet langer. Hij pakte de deurknop en begon te duwen en trekken. Potdicht!
'Misschien is er nog een andere deur,' zei hij. Hij ging zijn zus voor naar de achterkant van het landhuis. Er was inderdaad nog een andere deur. Maar ook die zat stevig op slot.
'Misschien een raam,' zei Mike. Ze liepen rond het landhuis. Ramen genoeg, maar die zaten ook allemaal potdicht.
'Daar!' zei Mike. Een paar meter boven hun hoofd zat een rechthoekig raam in de muur. Het stond op een kiertje.
Mike ging met zijn rug tegen de muur staan en vouwde zijn vingers weer in elkaar.
'Als jij nou naar binnen klimt,' begon hij, 'dan kun je de politie opbellen.'
Mirte trok een zuur gezicht. Ze had duidelijk weinig zin.

'Waarom ik?'
'Dames gaan voor,' antwoordde Mike. Hij grijnsde gemeen. 'Logisch toch?'
Mirte mompelde een vloek. 'En wat moet ik dan zeggen?' vroeg ze.
'Gewoon wat er gebeurd is,' antwoordde Mike. 'Waar de wagen staat en dat we hulp nodig hebben.'
Mirte zuchtte. 'Goed dan.'
Ze zette haar voet in Mikes handen en klom door het raam naar binnen.

Inbreken

Waarom duurde het zo lang? Mike stond al meer dan tien minuten op Mirte te wachten. Zo lang duurde het toch niet om een telefoon te vinden en de politie te bellen?
Hij legde zijn oor tegen de voordeur en luisterde. Geen geluid. Stel dat die kuil bij de struiken niet de enige val was, dacht Mike plotseling. Stel dat het hele huis vol vallen zat …
Een vreselijk gevoel vulde zijn maag. Straks was er iets verschrikkelijks met Mirte gebeurd! Hij moest iets doen. Hij moest proberen om ook naar binnen te klimmen.
Net toen hij wilde weglopen, werd er aan de voordeur gerommeld. Mike hoorde een sleutel in het slot. Daarna draaide de deur krakend open. Gelukkig, het was Mirte.
'Dat duurde een eeuwigheid,' mopperde Mike. 'Ik stond haast wortel te schieten.'
'Jij hebt gemakkelijk praten,' zei Mirte. 'Jij weet niet wat voor rotzooi het binnen is.'
Mike negeerde Mirtes woorden. 'En wat zei de politie?' vroeg hij.
'Niets,' antwoordde Mirte. 'Ik heb ze nog niet opgebeld. Ik kon de telefoon nergens vinden.'
'Telefoon nergens vinden?' herhaalde Mike. 'Hoe moeilijk is het nou om …'
Mirte onderbrak hem nijdig. 'Kom nou maar mee!'
Ze trok hem hardhandig het landhuis in en sloot de voordeur.
Meteen drong er een vreemde, muffe geur Mikes neus binnen. Het rook een beetje zoals in de oude bibliotheek op school. Al snel ontdekte hij waar die geur vandaan kwam. Massa's boeken, kranten en tijdschriften stonden tegen de wanden opgestapeld.

Tussen de stapels papier was een smal looppaadje. Mirte ging voorop. Aan het eind van het pad was een kleine kamer. Ook hier waren overal stapels. Ze vormden lange rijen die helemaal tot het hoge plafond reikten.
'Snap je nu waarom ik de telefoon nergens kon vinden?' vroeg Mirte.
Mike knikte. Het leek hier wel een doolhof.
'Deze kamer heb ik al doorzocht,' zei Mirte. 'Kom.'
Ze gingen door een andere gang en kwamen in een grote kamer. Het werd er niet beter op. Hier waren nog meer boeken, kranten en tijdschriften opgestapeld.
'Ga jij links?' vroeg Mirte. Ze liep weg zonder op een antwoord te wachten.
Mike sloeg linksaf. Voorzichtig liep hij tussen de rijen door. Wat zou er gebeuren als je zo'n stapel per ongeluk omstootte? Hij moest er niet aan denken. In gedachten zag hij hoe hij onder een berg papier bedolven werd.
Telefoon, dacht hij snel. Hij was hier om een telefoon te vinden, om hulp te halen. Hij sloeg rechtsaf en liep dieper het doolhof in.

Tien minuten later had Mike nog steeds geen telefoon gevonden. Bovendien was hij hopeloos de weg kwijtgeraakt. Alles leek hier op elkaar.
'Mirte!' riep hij. 'Waar ben je?'
'Hier.' Mirtes stem werd gedempt door het papier.
'Blijf roepen!' schreeuwde Mike. 'Dan kom ik naar jou toe.'
'Ik fluit wel!' antwoordde Mirte. 'Da's gemakkelijker.'
Ze begon meteen met een vals deuntje.
Mike probeerde op zijn gehoor zijn zus te vinden. Het werkte goed. Hij kwam dichterbij: het gefluit werd steeds luider.
Maar plotseling stopte het. Mike hoorde nog een hoog gilletje. Daarna werd het doodstil.

'Mirte!'
Mikes hart sloeg een slag over. Zo snel hij kon liep hij naar de plek waar zijn zus moest zijn.
Ze was er ook. Maar ze was niet alleen. Op haar mond lag een hand. De hand was van een oude man die achter haar stond en haar vasthield. In zijn andere hand hield hij een honkbalknuppel. Hij zwaaide ermee naar Mike.
'Vertel op!' schreeuwde hij. 'Wie heeft jullie gestuurd?'

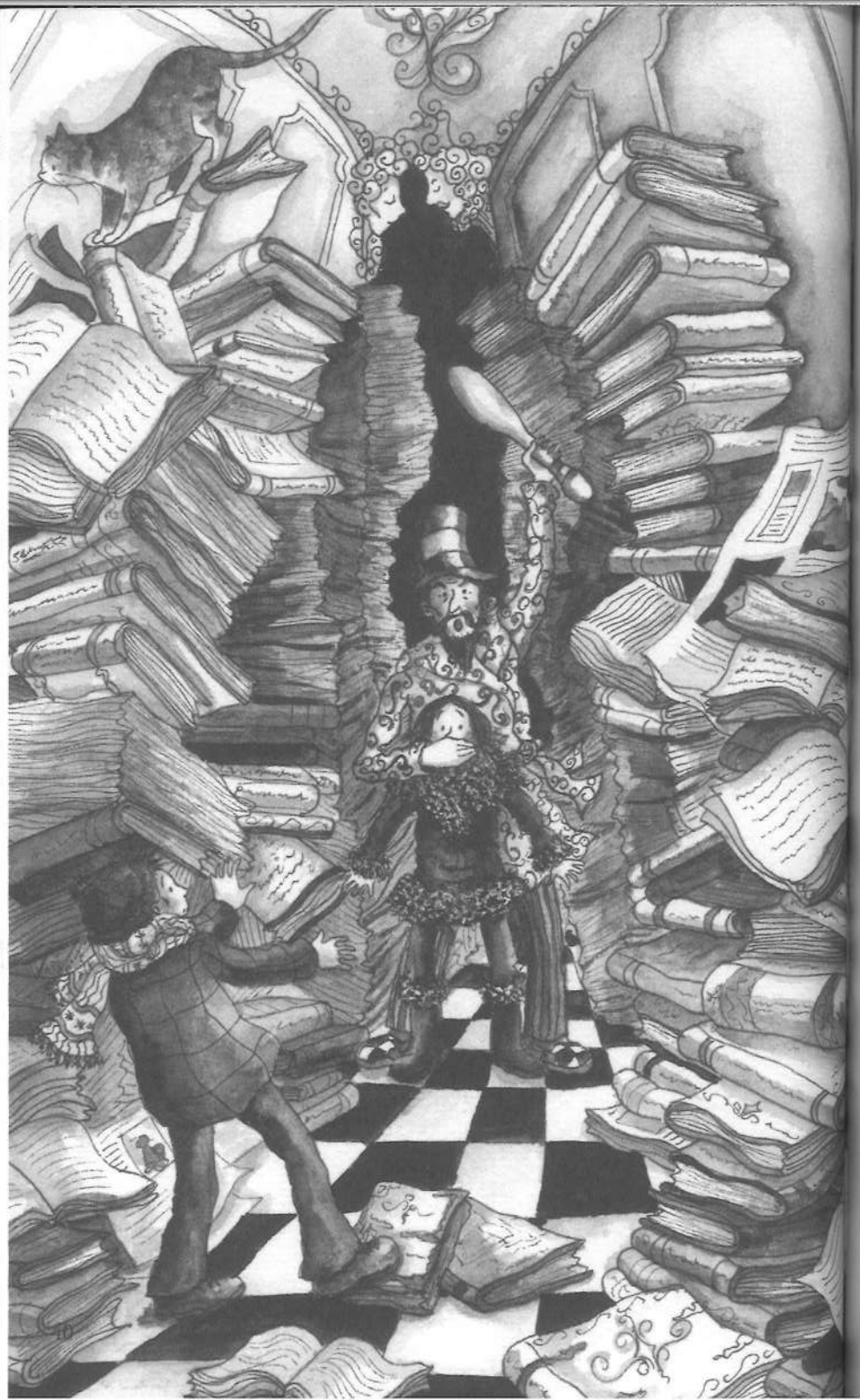

Journalisten

'Nou, vertel op,' herhaalde de man. 'Van wie zijn jullie? Van de krant of van de televisie?'
Mike keek vragend naar zijn zus. Haar ogen waren groot van angst. Waar had die man het over?
'Ik … ik begrijp niet wat u bedoelt,' stamelde Mike.
'Dat begrijp je best!' Vlokjes spuug vlogen uit de mond van de man en kwamen in zijn baard terecht. 'Jullie willen een stukje over me maken. Een stukje over de eenzame schrijver. Luister goed …'
Hij zwaaide weer met de honkbalknuppel en zei: 'Ik … ben … niet … eenzaam. Dít zijn mijn vrienden.'
Hij wees naar de boeken, kranten en tijdschriften om hem heen.
'Maak daar maar een stukje over!' schreeuwde hij. 'En nu oprotten!'
Hij duwde Mirte hardhandig naar Mike. Het scheelde weinig of ze waren samen in de papierstapel achter hen gevallen.
'Wegwezen!' schreeuwde de man.
'Nee!' Mike hoorde het zichzelf zeggen. Het was alsof er iemand anders met zijn stem sprak. Iemand anders die een stuk moediger was.
'We gaan niet weg,' vervolgde Mike. 'Onze oma heeft dringend hulp nodig.'
De oude man liet zijn honkbalknuppel een stukje zakken.
'Oma?' herhaalde hij stomverbaasd.
'We zaten met oma's auto vast in de sneeuw,' vertelde Mike. 'Toen is onze oma gewond geraakt. We hebben al een heel stuk gelopen. En het was zo koud. En nu zijn we hier. En …'

Mike maakte zijn zin niet af. Hij kon het niet. Als hij doorging, zou hij misschien gaan huilen. Het leek wel of alle spanning van de afgelopen uren er opeens uit kwam.
'Dus,' vroeg de oude man langzaam, 'als ik het goed begrijp, zijn jullie géén journalisten?'
'Journalisten?' Nu was het Mikes beurt om verbaasd te zijn. 'Natuurlijk zijn we geen journalisten. We zijn kinderen.'
De oude man kwam een stukje dichterbij. Hij keek hen onderzoekend aan. 'Jullie zijn wel erg jong,' zei hij uiteindelijk. 'Maar toch … Misschien is het allemaal wel een smoesje.'
Hij kneep zijn ogen tot kleine spleetjes. Er verscheen een diepe denkrimpel in zijn voorhoofd. 'Wacht even.'
Hij draaide zich om en verdween.
'Wegwezen,' zei Mirte vlug. Ze pakte Mikes hand en trok.
'Nee!' zei Mike opnieuw. 'We hebben zijn hulp nodig.'
'Maar die man is stapelgek,' siste Mirte. 'Straks vermoordt hij ons.'
Mirte had gelijk. Die man was goed gek, dat was overduidelijk. Maar Mike geloofde niet dat hij echt gevaarlijk was.
'Het is een griezel,' vervolgde Mirte. 'Heb je gezien …'
Ze maakte haar zin niet af: de man kwam terug. Hij had een krant in zijn handen. De honkbalknuppel had hij gelukkig niet meer bij zich.
'Hier!' Hij vouwde de krant twee keer dubbel en duwde hem in Mikes handen. 'Lees!' Hij wees op een artikel.
'Wat … wat bedoelt u?' stamelde Mike.
'Voorlezen,' antwoordde de man. 'Hardop.'
Mike slikte. Moest hij echt dat krantenartikel voorlezen? Straks ging het helemaal fout …
'Voorlezen!' gebood de man nogmaals.

Met flinke tegenzin gehoorzaamde Mike: hij begon met voorlezen. Het was een vreselijk ingewikkeld stukje. In elke

zin zaten minstens vijf moeilijke worden. Stotterend en stamelend kwamen de woorden uit Mikes mond.
Na een paar zinnen onderbrak de oude man hem.
'Ik heb het al gehoord,' zei hij. Hij trok de krant uit Mikes handen. 'Jullie zijn geen journalisten.'
Mike liet een zucht van opluchting ontsnappen. Wat een geluk dat hij zo slecht kon voorlezen. Daardoor waren ze vandaag juist gered!
'Maar als jullie geen journalisten zijn,' vroeg de man, 'wat komen jullie dan doen?'
'Dat heb ik al uitgelegd,' antwoordde Mike. 'Onze oma heeft dringend hulp nodig.'
'O ja,' zei de man afwezig.
'Kunt u ons helpen?' vroeg Mike.
'Dat kan ik,' antwoordde de man.
'Wilt u ons helpen?' vroeg Mike.
'Dat wil ik.'
Mike wachtte even, maar de man zei niets meer. Het leek wel alsof hij er met zijn gedachten helemaal niet meer bij was. Hij staarde met een vreemde blik voor zich uit.
'Zullen we dan iets gaan doen?' vroeg Mike voorzichtig.
De man schudde zijn hoofd. 'Ik moet eerst nog iets afmaken,' antwoordde hij.
'Mogen we dan misschien even telefoneren?' vroeg Mirte vlug. 'Dan … dan hoeven we u niet langer te storen.'
Het was overduidelijk dat ze hier snel weg wilde.
'Ik heb geen telefoon,' zei de man. 'Ik haat het als mensen me storen.'
Mike en Mirte keken elkaar aan. Voor de zoveelste keer zaten ze vast. Wat nu?
'Misschien,' zei Mike, 'misschien kunnen we eerst u helpen. Als u dan klaar bent, kunt u ons helpen.'
De man keek Mike met gefronste wenkbrauwen aan.
'Het zou kunnen,' zei hij langzaam. 'Jullie zouden me

kunnen helpen.'
Plotseling klaarde zijn gezicht op.
'Natuurlijk!' juichte hij nu. 'Jullie kunnen me zelfs heel goed helpen!'
Het scheelde weinig of hij had een vreugdesprongetje tussen de stapels papier gemaakt. 'Kom mee.'

Voorlezen

Mike en Mirte volgden de oude man door het huisje. Ze gingen een trap op en liepen door een lange gang.
'Het spijt me trouwens dat ik zo onaardig deed,' zei de man. 'Maar iedere maand staat er wel zo'n figuur van de krant of televisie voor de deur. Steeds weer dezelfde vragen: bent u wel gelukkig, bent u niet eenzaam?'
Hij schudde zijn hoofd. 'Volgens hen ben ik een zielige oude schrijver. Beroemd maar eenzaam. Geen familie, geen vrienden, geen vrouw.'
Zijn stem klonk opeens schor.
'Maar goed,' vervolgde hij vlug. 'Dit is mijn werkkamer.'
Hij duwde een deur open.

Tot Mikes verbazing was de werkkamer veel netter dan de andere kamers. Hier waren geen papierstapels. Er stonden wel een paar hoge boekenkasten langs de wanden. Maar verder was de ruimte vrijwel leeg.
De oude man liep naar een klein bureau bij het raam.
Op het bureaublad stond een ouderwetse schrijfmachine.
De oude man ging zitten.
'Normaal schrijf ik verhalen voor volwassenen,' vertelde hij. 'Maar nu wilde ik wel eens een kinderboek schrijven.'
Hij zuchtte. 'Erg goed gaat het niet. Het lukt me niet om als een kind te denken. Ik zit vast in mijn verhaal. Vast!'
Hij trok het vel uit de schrijfmachine en verfrommelde het.
Nu pas merkte Mike dat het hele bureaublad bezaaid lag met proppen papier.
'Dit is het enige wat ik heb geschreven,' zei de schrijver teleurgesteld. Hij haalde een velletje papier onder de proppen vandaan en hield het omhoog. 'Eén pagina!' Hij

vloekte zacht. 'Eentje!' Hij staarde naar het papier en zweeg. 'Misschien,' zei hij aarzelend, 'misschien helpt het als een kind dit voorleest. Misschien lukt het me dan om verder te schrijven.'
'Ik wil het wel voorlezen.' Mirte deed een stap naar voren. Plotseling leek al haar angst verdwenen te zijn.
'Volgens mijn juf kan ik héél goed voorlezen,' pochte ze.
Ze wilde het papier pakken, maar de schrijver trok het terug.
'Mijn hoofdpersoon is een jongen,' zei hij. 'Ik wil dat een jongen het voorleest.' Hij keek Mike veelbetekenend aan.
'Laat Mirte het maar doen,' zei Mike zachtjes. 'Ik kan toch niet goed voorlezen. Dat hebt u net zelf gehoord. Ik maak allemaal fouten.'
De schrijver snoof. 'Dat was maar een domme krant. Dit is anders. Dit is een verhaal.'
Mike haalde zijn schouders op. 'Ik hou niet van verhalen. Boeken zijn saai.'
'Onzin!' De schrijver sprong op uit zijn stoel. 'Mensen zijn saai, boeken niet.'

De oude schrijver begon door de kamer te lopen. Het was meer dan lopen. Het leek haast op huppelen, op dansen. In de ene hand hield hij de eerste pagina van zijn verhaal. Met de andere hand streek hij langs de ruggen van de boeken die in de kasten stonden.
'Met boeken kun je reizen naar landen waar je anders nooit zou komen,' zei hij zangerig. 'Boeken zijn tijdmachines. Je kunt een paar uren leven in het verleden. Je kunt reizen naar de toekomst. Je kunt werelden ontdekken die nooit zullen bestaan. Je kunt alles!'
De schrijver maakte een sprongetje. Opeens leek hij geen oude man meer. Terwijl hij langs de boekenkasten danste, veranderde hij in een jonge jongen. Zijn hele gezicht straalde.

Vlak voor Mike kwam hij tot stilstand. 'Boeken zijn niet saai,' herhaalde hij. 'Vergeet dat nooit.'
Hij wapperde met de pagina voor Mikes gezicht. 'Lees,' vroeg hij vriendelijk. 'Alsjeblieft, lees.'
Mike pakte aarzelend het papier aan. Hij keek naar de letters op de pagina en las de eerste zinnen.
'Hardop!' gebood de schrijver. 'Wacht even.'
Hij ging weer achter zijn bureau zitten. Hij sloot zijn ogen en vouwde zijn handen. 'Lees!'
Mike slikte een paar keer en begon toen voor te lezen.

WAK

Wat moest ik doen? Moest ik hem redden? Het was toch zijn eigen schuld dat hij in het wak lag?
Hij had mij zelf naar deze plek gelokt. Hij wilde dat ík in het wak zou vallen. Wat zou hij hebben gedaan als ík daar in het ijskoude water had gelegen? Waarschijnlijk zou hij alleen maar hebben gelachen. In gedachten hoorde ik die gemene grinnik van hem. Hij zou hebben gelachen en daarna zou hij gewoon weg zijn geschaatst. Alsof er niets aan de hand was. Zo was Arjan.
"Help me! Alsjeblieft!"
Arjans stem was schor van het schreeuwen. "Het spijt me."
Ik voelde een steek door mijn hart gaan. Ik kon hem hier niet laten liggen. Ik moest wel.
Ik liet mezelf op mijn buik op het ijs zakken. De kou kroop door mijn jas. Voorzichtig schoof ik naar het wak. Het ijs kraakte gevaarlijk. Opeens voelde ik hoe het onder mijn buik scheurde. Terug, dacht ik. Ik schoof zo snel mogelijk naar achteren. Weg van Arjan. Weg van het wak ...

Mike stopte met lezen. Hij moest wel: het verhaal ging gewoon niet verder.
De schrijver opende zijn ogen. Hij glimlachte breed en zei: 'Mooi gelezen.'
Mooi gelezen? Mike kon zijn oren niet geloven. Hij was wel over twintig woorden gestruikeld.
'Ik heb juist heel veel fouten gelezen,' zei hij.
In zijn ooghoeken zag hij Mirte heftig knikken.
'Nou en?' zei de schrijver. 'Wat maken fouten uit? Heb je weleens iemand zonder fouten horen praten? Oersaaie oenen zijn dat! Fouten maken een verhaal juist echter. Fouten maken een verhaal veel spannender.'
Mike voelde zijn hoofd gloeien. Zo had hij het nog nooit bekeken. Fouten maken was dus helemaal niet verkeerd.
'Lees het nog eens voor,' vroeg de schrijver. 'Maar probeer je nu in te leven.'
Met gedempte stem sprak hij verder: 'Jíj bent die schaatser. Jij staat op het ijs. Je grootste vijand is in een wak gevallen. Je grootste vijand ligt in het ijskoude water. Wat doe je? Ga je hem redden of laat je hem liggen?'
'Redden,' antwoordde Mirte snel. 'Logisch toch?'
'O ja?' vroeg de schrijver. 'Vind jij dat ook?'
Hij keek Mike strak aan.
Mike antwoordde niet. Eigenlijk wist hij niet zo goed wat hij in zo'n situatie zou doen.

'Leef je in en lees,' zei de schrijver. 'Kun je dat?'
'Misschien,' antwoordde Mike. Zo had hij nog nooit een verhaal voorgelezen. Maar hij kon het proberen.

Opnieuw begon Mike het verhaal voor te lezen. Maar dit keer was het anders. Na een paar zinnen zag hij geen letters meer. Hij merkte ook niets meer van wat er om hem heen gebeurde.
In plaats van papier en zinnen zag hij ijs. Hij voelde de kou tegen zijn huid, hoorde de stem van de jongen in het wak. Voor hij het wist was Mike door de pagina heen. Heel langzaam kwam hij weer uit het verhaal. Alsof hij zich ervan moest lostrekken.
'Hoe loopt het af?' vroeg hij.
De schrijver zei niets terug. Mike zag hoe de oude man razendsnel een velletje papier in zijn schrijfmachine stak. Daarna begon de schrijver als een bezetene te tikken. Het geluid van de typemachine dreunde door de kamer.
'Nu helpt hij ons nooit,' fluisterde Mirte. 'Nu maakt hij natuurlijk eerst zijn verhaal af.'
Ze keek Mike verwijtend aan. Alsof hij er iets aan kon doen dat hij zo goed had voorgelezen.
Mike wilde de schrijver niet storen, maar hij moest wel. Oma zat te wachten. Daarom vroeg hij voorzichtig:
'Meneer, kunt u ons misschien nu helpen?'
De schrijver keek op van zijn werk.
'Ja, ja,' antwoordde hij. 'Ik kom eraan.'
Hij typte nog een paar woorden. Daarna stond hij op.
'Ik kan verder,' zei hij opgewonden. 'Ik zit niet meer vast. Niet meer vast!'
Hij keek Mike met glanzende ogen aan. 'Dankzij jou kan ik verder. Dankjewel.'

Planken

De schrijver nam Mike en Mirte mee naar een schuurtje achter zijn huis. 'Dus de wagen van jullie oma zit vast in de sneeuw?' vroeg hij.
'Slippende wielen,' antwoordde Mike.
'Hummm,' mompelde de schrijver in zichzelf. 'Slippende wielen. Wat hebben we daarvoor nodig?'
Hij liep langs de kasten die tegen de wanden van het schuurtje stonden.
'Ja natuurlijk!' riep hij plotseling.
Hij pakte een trapje en zette het tegen een van de kasten. Hij klom erop en voelde met zijn handen over de bovenkant van de kast. 'Hebbes!'
De schrijver trok een lange plank tevoorschijn. 'Help me even.' Langzaam liet hij het ding naar beneden zakken.
Mike en Mirte pakten de plank aan.
'Hebben jullie hem?' vroeg de schrijver.
'Ja,' antwoordden Mike en Mirte in koor.
'Leg maar op de grond,' zei de schrijver.
Mike zuchtte opgelucht. Die plank was behoorlijk zwaar.
'Hier komt er nog eentje,' waarschuwde de schrijver.
Opnieuw liet hij een plank zakken.
Mike en Mirte legde hem bij de andere.
De schrijver kwam het trapje af. 'Mooi,' zei hij tevreden.
Hij tilde de planken op. Daarna liep hij naar een verroeste fiets in de hoek van het schuurtje. Hij legde de planken op de bagagedrager.
'Wat gaat u met die planken doen?' vroeg Mike.
'Slippende wielen,' antwoordde de schrijver. Meer zei hij niet. Hij trok nog een schep tevoorschijn. Daarna bond hij alles stevig met een lang touw aan de fiets.

'Vast,' zei hij tevreden. 'We kunnen.'
'Gaan we met zijn allen op die fiets?' vroeg Mirte verbaasd.
'We gaan lopend,' antwoordde de schrijver.
'Lopend?' herhaalde Mike. Moesten ze dat hele stuk teruglopen? 'Hebt u dan geen auto?'
De schrijver schudde zijn hoofd. 'Waarvoor zou ik een auto nodig hebben? Ik ga toch haast nooit weg. Kom mee.'
De schrijver pakte het stuur en duwde de fiets de schuur uit. Buiten zakten de wielen onmiddellijk diep weg in de sneeuw.
'Help even,' vroeg de schrijver.
Met enige moeite konden Mike en Mirte de fiets uit de sneeuw duwen.
'We kunnen beter een ander pad nemen,' zei de schrijver. 'De sneeuw is hier te dik en ...'
Hij maakte zijn zin niet af.
Mirte vulde de rest voor hem in. 'En er zijn zeker te veel vallen?'
De schrijver keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Hoe weten jullie dat? Zijn jullie soms ...'
Mike knikte. 'De valkuil bij de opening in de struiken.'
'Sorry hoor,' zei de schrijver zachtjes. 'Maar die journalisten zijn zo vreselijk brutaal. Sommige breken zelfs in.' Hij keek Mike en Mirte glimlachend aan. 'Als je begrijpt wat ik bedoel.'
Mike snapte de hint meteen. Ook zij hadden dingen gedaan die verkeerd waren. Inbreken bijvoorbeeld.
'Genoeg gekletst,' vond de schrijver. 'Deze kant op.'
Hij draaide de fiets en trok aan het stuur. Mike en Mirte duwden aan de achterkant. Traag draaiden de wielen door de sneeuw.

Eindelijk kwamen ze bij de boom met de brievenbus en de bordjes.
'Welke kant?' vroeg de schrijver.

'Linksaf,' antwoordde Mirte.
Hier ging het al beter. De wielen van de fiets zakten veel minder weg in de sneeuw.
De schrijver zette er flink de pas in. Mike en Mirte moesten behoorlijk hun best doen om hem bij te houden.
Gelukkig hoefden ze niet meer te duwen. Dat scheelde.
Mike dook weg in zijn kraag en bestudeerde de zware planken op de bagagedrager. Wat was de schrijver daarmee van plan? Slippende wielen, had de oude man geantwoord. Wat hadden die planken daarmee te maken?

Plankgas

De schrijver leek veel haast te hebben. Soms moesten Mike en Mirte rennen om niet te veel achterop te raken.
Zo nu en dan zei de schrijver iets. Eerst dacht Mike nog dat de oude man iets aan hen vroeg. Maar al snel begreep hij dat de schrijver in zichzelf sprak.
'Dat is goed,' mompelde de man. 'Dat is mooi.'
Dat gaat zeker over het verhaal, dacht Mike. In zijn hoofd schrijft hij verder. Daarom liep de schrijver natuurlijk zo hard. Hij wilde waarschijnlijk zo snel mogelijk weer thuis zijn om verder te kunnen werken. Verder schrijven aan het verhaal over de jongen in het wak.
'Hier moeten we linksaf!' waarschuwde Mirte.
Mike herkende de weg. Hier had hij achter Mirte aangerend. Het leek allemaal een eeuwigheid geleden. De slippende wielen, de val van oma en de ruzie met Mirte. Hoelang waren ze al onderweg? Twee uur? Drie uur? Misschien nog wel langer. Waarschijnlijk was het allang nacht.
Hoe zou het met oma zijn? Door al dat gedoe met die schrijver was hij haar bijna vergeten. Zou ze nog steeds zoveel pijn hebben?
Mike begon automatisch harder te lopen. Hij liep nu zelfs sneller dan de schrijver.

Het duurde nog behoorlijk lang voordat ze oma's wagen zagen staan. Mike rende er meteen naartoe. Toen hij dichterbij kwam, merkte hij dat de motor niet meer draaide. Wat was er gebeurd? Was de benzine op? Was oma bevroren? Was ze soms ...?
Mike rende nu zo hard dat zijn longen leken te ontploffen. Een smerige bloedsmaak kwam in zijn mond. Maar hij

stopte niet. Hij rende naar de wagen en rukte aan de autodeur. Op slot! Vlug probeerde hij de andere portieren: ook op slot.
Hij drukte zijn gezicht tegen de ruit en keek naar binnen. Zijn adem stokte.
Oma lag nog steeds op de achterbank onder een dekentje. Haar ogen waren gesloten. Ze zou toch niet ...? Ademde ze nog?
'Oma!' schreeuwde Mike. Hij bonkte op het glas. 'Oma!'
Heel traag opende oma haar ogen. Ze glimlachte zodra ze Mike zag. Daarna haalde ze de autodeur van het slot. Vliegensvlug trok Mike het portier open.
'Oma,' zei hij hijgend. 'Hoe gaat het?'
'Redelijk,' antwoordde oma rustig. 'Het duurde zo lang dat ik maar ben gaan slapen.'
'Maar de motor is uit,' zei Mike.
Oma knikte. 'Heb ik uitgezet. Ik wilde geen benzine verspillen. Waar is Mirte?'
'Hier.' Mirte kwam achter Mike staan. 'We hebben hulp meegenomen,' zei ze. 'Kijk maar.'
Mirte deed een stap opzij en de schrijver stak zijn hoofd naar binnen.
'Goedenacht, mevrouw,' zei hij vriendelijk.
'Wat?!' Oma was onmiddellijk klaarwakker. Ze ging overeind zitten en streek met een hand door haar krullen.
'Maar hoe ... hoe kan dit ...' stamelde ze. 'U bent u ... bent u het echt?'
De schrijver knikte. 'De laatste keer dat ik in de spiegel keek wel.'
'Ik heb al uw boeken gelezen,' zei oma.
'Dat is toevallig,' zei de schrijver. 'Ik heb al mijn boeken geschreven.'
Oma lachte overdreven hard om het grapje.
'Goed,' zei de schrijver toen oma eindelijk uitgelachen was.

'Jullie mogen me helpen.' Hij gebaarde naar Mike en Mirte. 'Kom.'

De schrijver maakte de planken en de schep los. Met de schep begon hij de sneeuw bij een van de voorwielen weg te halen.
'Breng de eerste plank maar,' zei hij.
Mike en Mirte pakten de plank en droegen hem naar de auto.
De schrijver gebaarde precies hoe ze hem moesten neerleggen. 'Leg hem maar in de lengte voor het wiel.'
Langzaam begon Mike te begrijpen wat de schrijver met de planken van plan was. De planken werden een nieuwe weg. Een verharde weg waar de wielen niet in weg zouden zakken.
'Breng de andere ook maar,' zei de schrijver.
Mike en Mirte gehoorzaamden.
'Kijken of het werkt,' zei de schrijver, zodra de planken op de goede plek lagen. Hij opende de achterklep van de wagen en legde de schop in de bagageruimte. 'Die hebben we misschien later nog nodig.'
'En uw fiets?' vroeg Mirte. 'Moet u die niet op slot doen?'
De schrijver schudde zijn hoofd. 'Als iemand dat wrak steelt, is hij stapelgek.'
Hij trok het portier open en stapte achter het stuur. Ook Mike en Mirte gingen in de wagen zitten.
De schrijver startte de wagen. 'Hoe ging het ook alweer?' mompelde hij in zichzelf. 'Koppeling induwen ...versnelling inschakelen ... koppeling laten opkomen ... gas geven ...'
'U hebt toch wel uw rijbewijs?' vroeg oma.
'Jazeker,' antwoordde de schrijver.
'Jammer,' zei oma. 'Zonder rijbewijs is spannender.'
Nu was het de schrijver die overdreven hard om het grapje lachte.

'Eerste versnelling,' zei hij toen hij uitgelachen was. Hij pakte de versnellingspook en haalde hem heen en weer. Het was net alsof hij in een pan soep stond te roeren.
'Daar gaan we,' zei hij. 'Hou je vast!'
De schrijver had niets te veel gezegd.
Hij gaf gas en ze vlogen als een raket vooruit. Onder de wielen hoorde Mike de planken dreunen. Plankgas, dacht hij. Zo heette dat toch?
'Het werkt!' schreeuwde de schrijver opgewonden.
'We rijden!'
'En zonder slippende wielen,' zei Mike zachtjes.
De schrijver wist gelukkig de weg.
Binnen een halfuur reden ze weer op de snelweg.
'Wat een verrassing,' zei oma. 'Ik had nooit gedacht dat ik ooit nog door een beroemde schrijver gered zou worden.'
'Gered?' herhaalde de schrijver. 'Uw kleinzoon heeft mij gered.'
Hij keek Mike via de achteruitkijkspiegel aan en knipoogde.
'Ik heb nog nooit iemand zo goed horen voorlezen.'

De wedstrijd

Mike hoorde de stem van meester Theo. 'Dames en heren, jongens en meisjes. Welkom bij onze voorleeswedstrijd!'
Meester Theo tikte tegen de microfoon. 'Stilte alstublieft!'
Het geroezemoes in de gymzaal hield langzaam op.
Het was begonnen!
Mikes maag vulde zich met duizenden vlinders. Zo voelde het tenminste. Hij keek naar de andere kinderen die in de kleedkamer zaten te wachten. Zouden zij ook zo zenuwachtig zijn?
De meeste kinderen zaten in hun boek te lezen. Het boek waaruit ze straks iets gingen voorlezen.
Mike had geen boek. Hij had alleen maar een dun stapeltje papieren in zijn handen. Het was het verhaal van de oude schrijver. Het was nog niet helemaal af, maar Mike mocht de eerste hoofdstukken al voorlezen. Omdat hij de schrijver zo goed geholpen had.
Meester Theo nam weer het woord. 'De eerste deelnemer aan de wedstrijd is Femke van Dijk. Kom maar naar het podium, Femke.'
In de kleedkamer stond een meisje met rood haar op. Die zat in groep acht, wist Mike. Hij was benieuwd hoe goed ze was. Femke leek helemaal niet zenuwachtig te zijn. Glimlachend liep ze de kleedkamer uit. Buiten klonk applaus.

Na een paar seconden begon Femke hardop te lezen.
Mike luisterde ingespannen. Hij hoorde niet één fout.
Femke stotterde niet, ze struikelde niet over woorden. Ze las haar hoofdstuk in één ruk foutloos voor.

De moed zakte Mike meteen in de schoenen. Daar kwam hij aan met zijn gestotter en gestamel.
Er klonk een luid applaus voor Femke. Daarna werd de volgende door meester Theo opgeroepen.
Jurriaan de Groot.
Mike zuchtte. Het ging natuurlijk op alfabet. Hij moest weer eens als laatste. Waarom heette hij ook Van de Zande? Waarom kon hij niet gewoon Van de Aarde heten? Dan was hij allang aan de beurt geweest.
Hij schoof heen en weer over het houten bankje in de kleedkamer. Ook Jurriaan las fantastisch voor. Net als de andere deelnemers. Mike kon zichzelf wel voor zijn kop slaan. Waarom had hij zich dan ook opgegeven voor deze wedstrijd? Alleen maar omdat de schrijver hem zo goed vond voorlezen? Het leek nu allemaal grote onzin. Hij kon helemaal niet goed voorlezen. Hij was Mike de Foutenmaker, niet Mike de Voorleeskampioen.

De kleedkamer was leeg. Alleen Mike was er nog.
'En dan nu Mike van de Zande,' zei meester Theo. 'Onze laatste deelnemer van de voorleeswedstrijd.'
Mike stond op. Met trillende benen liep hij langzaam naar de deur. 'Kom maar naar het podium, Mike.'
Mike duwde de deur open. Er klonk geklap.
Hij wierp een snelle blik in de gymzaal. De zaal zat helemaal vol: overal waren mensen.
'Mike leest voor uit het verhaal *Wak!*,' vertelde meester Theo ondertussen.
Mike staarde naar zijn papieren en beklom traag het trapje van het podium. Het liefst lag hij nu zelf in een wak. Alles beter dan voorlezen.
Langzaam liep hij naar de microfoon. Nu komt het, dacht hij. Nu komen de fouten.

'W-w-wak,' stotterde Mike. Daar gebeurde het al. Alles ging fout. Hij beet zijn kiezen op elkaar en sloot zijn ogen. Hoe zei de oude schrijver het ook alweer? In zijn hoofd hoorde Mike de stem van de schrijver. *Fouten maken een verhaal echter. Fouten maken een verhaal juist nog veel spannender. Probeer je in te leven. Leef je in en lees!*
Mike opende zijn ogen en haalde een paar keer diep adem. Toen begon hij te lezen. De eerste zinnen gingen nog een beetje moeilijk. Maar daarna zat hij weer helemaal in het verhaal. Hij merkte niet meer dat hij op een podium in een propvolle gymzaal stond. Hij stond weer op het winterijs bij het wak. Voor hij het wist was hij klaar met voorlezen. Mike deed een stap achteruit. Nu pas merkte hij hoe doodstil het in de zaal was. Je kon een speld horen vallen. Was het dan zó slecht?
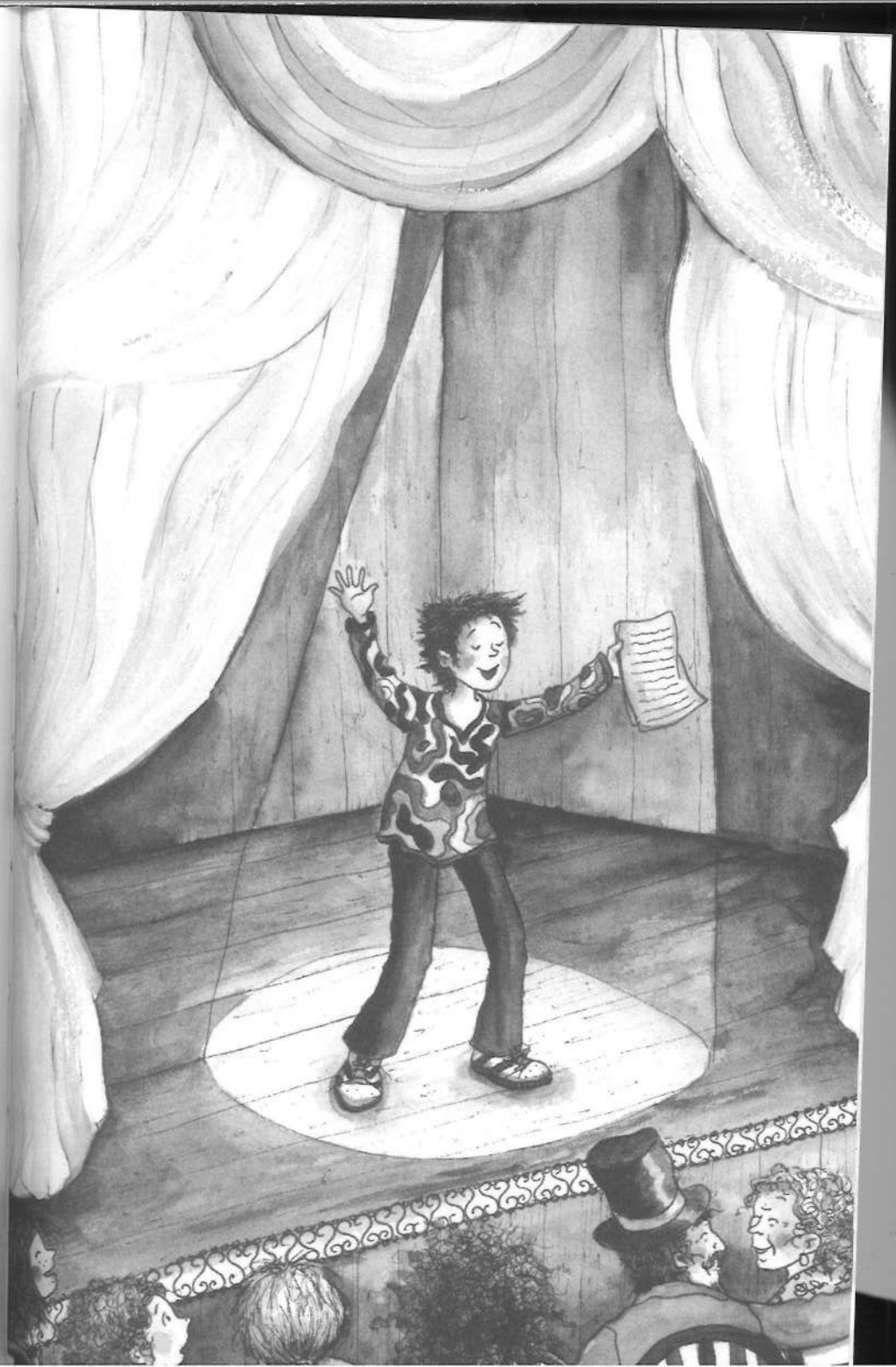
Toen barstte er een enorm applaus los. Mensen stonden op en klapten hard in hun handen.
Mike zag zijn vader, moeder en Mirte vooraan staan. Mirte klapte misschien wel het hardst van iedereen.
De enige die nog harder applaudisseerde was oma. Ze zat in een rolstoel naast de eerste rij.
Plotseling zag Mike de schrijver. Hij stond naast oma. Zijn handen hingen langs zijn lichaam. Hij klapte niet, hij glimlachte zelfs niet.
Mikes maag draaide om. Vond hij het soms niet goed? De schrijver keek Mike strak aan. Toen gaf hij hem een dikke knipoog.
Mike voelde zich helemaal warm worden. Het kon niet anders: hij had gewonnen. Hij was de voorleeskampioen. Vast en zeker!